

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Udsigt over Verdens-Krøniken fornemmelig i det Lutherske Tidsrum

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 66. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1817_309A-txt-shoot-idm2246.pdf (tilgået 13. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Da Religionens Baand vare løste, maatte Keiserne til deres Undersaatter smede Jernlænker af Soldaternes Vaaben, og bære dem selv; thi Krigshærene var det som valgde Keiserne og røvede dem igjen Krone og Liv, naar de ei vilde fede dem med Folkets Marv og lukke Øiet for deres tøileløse Udsvævelser. Mellem et feigt og kraftløst Folk kan Soldaters Grumhed og Blødtørst gjelde for Tapperhed, men ei saa, naar der skal kjempes med djærve Fjender: det lærde Romerne Snart ved Rhin, Donau og Eufrat, her havde de Parther og siden Ny-Perser at bestride, og hisset foruroligedes Grændserne stedse mere af tydske Folkefærd, som Romerne kaldte Barbarer, fordi de hverken talde Latin, eller forstode sig paa Pragt og Overdaad. Allerede den sidste Antonin saae sig i Midten af det 2det Aarhundrede nødt til at tage en Deel af disse Barbarer i Sold; deres Antal voxde, ligesom Svaghed og Blødhed tog til i Provindserne, og naar Rom nu skulde have en djærv Keiser, maatte han opvoxe mellem dem. Næsten det hele 3die Aarhundrede er opfyldt med Kampe mellem Hærførerne om Tronen, og forgjeves søgde ved dets Slutning Diokletian 67at forebygge dem, og tillige vinde mere Kraft mod udvortes Fjender, ved frivillig at dele sin Værdighed med flere duelige Krigshøvdinger; disse kunde ligesaa lidet forliges paa Tronen, som deres Forgængere om den, og der blev ingen Rolighed før Constantin den Store atter samlede*323. Riget. For denne sin Ophøielse maatte han især takke de nu saa talrige Christne, hvis Tro han yndede og omsider selv antog.